

Leo Vilhar

Leo Vilhar, [slovenski slikar](#) in [muzealec](#), * [30. oktober 1899](#), [Veliki Otok](#), † [22. oktober 1971](#), [Postojna](#).

Življenjepis

Leo Vilhar je v Postojni obiskoval [osnovno](#) in [meščansko šolo](#), ko pa je dopolnil 18 let je bil poslan na [soško fronto](#), kjer se je kot italijanski [državljan](#) boril na italijanski strani. Po vojni se je prostovoljno javil v enote [generala Maistra](#) in bil poslan na severno mejo. Kasneje se je vrnil domov, kjer je prevzel domače posestvo. Zaradi njegovega narodnozavestnega dela se je moral leta 1923 preseliti v [Jugoslavijo](#). Dve leti je preživel v [Ljubljani](#), [Višnji Gori](#) in [Laškem](#), nato pa je odšel v tujino. V tem času se je čedalje bolj posvečal [slikarstvu](#). Leta 1925 se je odselil v [Italijo](#), kjer je ostal do leta 1932. Tam se je v [Milanu](#) vpisal v zasebno slikarsko [akademijo](#) in študiral slikarstvo pri [profesorju](#) Rossiju. Leta 1927 je imel v Italiji svojo prvo samostojno [slikarsko razstavo](#).

Leta 1932 se je preselil v [Švico](#), nato pa se je še istega leta peselil v [Francijo](#). V [Parizu](#) je ostal tri leta, nato pa je odšel v [Maroko](#) in kasneje v [Alžirijo](#). V [Severni Afriki](#) je ostal kar 12 let. Tam se je posvetil slikanju [krajin](#), [tihožitij](#) in [portretov](#). Francoski [kritiki](#) so ga ocenjevali pozitivno, po izbruhu [druge svetovne vojne](#) pa ga je [vichyska vlada](#) zaradi njegovega [političnega](#) delovanja zaprla v [taborišče Mecheria](#).

Po vojni se je Leo Vilhar leta 1947 vrnil v [Slovenijo](#) in se ponovno naselil v Postojni. Tam se je zavzemal za kulturni razvoj [mesta](#) in bil eden od ustanoviteljev [Notranjskega muzeja](#), katerega [ravnatelj](#) je bil od njegove ustanovitve do svoje upokojitve leta 1964. Že leta 1948 je postal kot prvi [Primorec](#) eden od [članov Društva muzealcev Slovenije](#). Po letu 1947 je tudi v Sloveniji organiziral kar 40 samostojnih slikarskih razstav, kar dokazuje, da tudi kasneje ni prenehal s slikanjem, čeprav pri nas ni bil tako cenjen kot v tujini.